

KOSTELECKÝ ANDĚL

Věstník Římskokatolické farnosti sv. Andělů strážných
v Kostelci nad Černými lesy

Číslo 4.

XXI.ročník

Vychází v dubnu 2023

Vážení čtenáři,

když sledujeme Ježíšovo utrpení a zápas do poslední chvíle, tak si můžeme uvědomit, že Ježíš do těch situací jde vědomě a naplno. Není tam žádná polovičatost. Je tam touha zachránit nás lidi.

Tato Ježíšova vydanost pro naši spásu by nás mohla přinést k zamyšlení, jak se budu vydávat pro Otce a spásu svou i ostatních. Nakopnou mě velikonoční události, abych přijímal v plnosti Boží dary, které mně Ježíš svojí totální vydaností získal? P. Kodet prý řekl, že strašné není, že Bůh po nás chce hodně, ale že my po něm chceme tak málo. Tak málo Mu chceme naslouchat, tak málo po Něm chceme, aby nás měnil, tak málo po Něm chceme, abychom ho měli rádi, tak málo po Něm chceme, abychom měli rádi druhé dokonalou láskou. Tak málo... Žít vzkříšení znamená žít naplno s Kristem vzkříšeným. Nebojme se toho. Tak jako pomáhal křesťanům v minulosti i přítomnosti, bude pomáhat i nám. Věřme mu. To by bylo pravé vítězství Velikonoc v nás.

Požehnané velikonoce.

Milí přátelé, tento měsíc budeme slavit 1050. výročí vzniku pražského biskupství. Možná bych něco měl napsat, ale říkám si: Běž se modlit. V tom je život. V tom je naděje. Přál bych církvi u nás, aby všechny vzpomínky i slavnosti byly prodchnuty oslavou Boží, přímlovou Matky Boží a svatých. Chtějme vstoupit do tohoto úžasného společenství. Přál bych si, aby církev mohla pravdu a uzdravení od Krista předávat lidem v našem národě a zemi. Tolik lidí čeká na odpouštějící, pokornou, uzdravenou a pravdivou církev. Vnímáme to? Chtějme to a Ježíš, věřím, bude s námi.

J. Lízner

P.S. Události jsou ohlašovány.

Škola moudrosti

Tvůj kříž, Pane, je nejlepší školou moudrosti pro všechny, kteří ho poznali ve svých bolestech a těžkostech. Sytí mu nerozumí. Proto ho nechápe dnešní přesycená společnost. Znáám však těžce nemocné a soužené, kteří své těžkosti přijali jako kříž, který z druhé strany neseš ty. V jejich bolesti jsi jim tak důvěrně blízký, že neznají skutečnou samotu, protože i v té jsi s nimi.

Z temnoty bezesných nocí, mlhy nejistot či černé beznaděje a bezvýchodnosti vidí dál než ti, kteří se topí v záři světla, úspěchů a spokojenosti. Zahledení do tvé tváře mají před sebou jasné světlo majáku, který nabízí bezpečnou orientaci. Když se tě ve zkouškách nepouštějí, ba objímají tě v bolesti i smrti, počítají s vítězstvím nad smrtí a každou zlobou, protože ty jsi konečný vítěz. Kdo s tebou vstupuje do Velkého pátku, s tebou bude i při vzkříšení.

Vezmi nás, Pane, do školy kříže, abychom došli moudrosti.

Jan Graubner, V tichu

Hynek Kostelák z Kostelce

Na severní straně chrámu Matky Boží před Týnem (na Staroměstském náměstí v Praze) v prostoru pod severní věží u prvního pilíře je připevněn na podlaze stojící znakový náhrobník z tmavě červeného mramoru (obr.vlevo), který patří urozenému pánu Hynku Kostelákovi z Kostelce, který zemřel v roce 1565 v neděli před svátkem sv. Diviše.

Kostelák z Kostelce je jméno staročeské vladycké rodiny. V roce 1478 je připomínán Jiřík Kostelák z Kostelce. V roce 1542 je uváděn v Kostelci nad Černými lesy Jiřík Kostelák z Kostelce. Na náhrobníku uvedený Hynek Kostelák z Kostelce je v roce 1548 uváděn mezi dvořany bratrů Jaroslava a Vojtěcha z perňštejna, později působil jako správce perňštejnské finanční komory v Praze (druhá byla v Pardubicích, správce Jiřík Kytle ze Lhoty). Kostelákové později přešli na Moravu, kde byl (generačně další) Jiří, z potomstva Hynkova, v roce 1554 přijat do moravského rytířstva.

V bílém štítu jejich erbu (na obrázku vpravo) byl kostel s červenou střechou, zlatými kříži a vížkou, nad přilbou točenice, přikrývadla červeno bílá, klenotem obrněná ruka držící bílý měsíc hroty vzhůru.

R. Jozíf

Rok 2023 byl vyhlášen jako Rok Harrachů

Historie rodu Harrachů se píše již od 14. století. Za více než 700 let se do historie českých zemí i Evropy zapsal nesmazatelně. Jeho členové vykonávali významné politické i církevní funkce, ale i přes důležitá postavení na evropské úrovni vždy prosazovali zájmy českých zemí. Mottem Harrachů je „Ctnost vítězí nad nepřízní“.

Z mnoha členů rodu bych chtěl připomenout Arnošta Vojtěcha z Harrachu O.Cr. (4.11.1598-25.10.1667), který se ve svých 24 letech stal 13 arcibiskupem pražským. Už jako dvacetiletý působil v Římě jako diplomat a na arcibiskupa pražského byl vysvěcen papežem Řehořem XV. v Sixtinské kapli 22.ledna 1623. Jeho episkopát je v dějinách pražského arcibiskupství nejdelší, byl arcibiskupem 44 let. Během této doby korunoval tři české krále a dvě královny.

Jeho sestra Kateřina Isabela byla druhou manželkou Albrechta z Vadvštejna. Jeho druhá sestra Maxmiliána byla manželkou Adama Erdmanna Trčky z Lípy, který byl Valdštejnovým pobočníkem. Už jen z tohoto důvodu jsou cenné pro historii třicetileté války jeho deníky, které v sedmi dílech vyšly v roce 2010 ve Vídni.

Velmi se snažil stabilizovat situaci v nelehké době. Osobně se stavěl proti násilné rekatolizaci a vyhánění nekatolíků z Čech, ovšem válečné události této snaze vůbec nepřály. Pro zlepšení stavu kněžstva založil Arcibiskupský seminář a gymnázium, za jeho působení vznikly diecéze litoměřická a královehradecká. Pouze v plánu zůstaly diecéze českobudějovická a plzeňská, resp. klatovská. Za toto úsilí získal tridentské knížecí biskupství a byl jmenován kardinálem, biret a svůj první titulární kostel baziliku Santa Maria degli Angeli obdržel 7.6.1632. Během dalších konkláve měl pak postupně baziliky S. Prassede (v přilehlém klášteře byli za svého pobytu v Římě ubytováni sv. Cyril a sv. Metoděj) a nakonec baziliku San Lorenzo in Lucina (v roce 1781 zde byl pohřben hudební skladatel Karel Mysliveček, zvaný „Il divino Boemo“).

V roce 1627 nechal do Prahy přenést ostatky sv. Norberta, zakladatele řádu premonstrátů. V roce 1629 byla slavnostně zahájena obnova pražské katedrály. V témže roce Harrach organizoval oslavy 700. výročí smrti sv. Václava a zavedl v Čechách svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie. Rovněž pro podporu svých snah ve stejném roce zřídil v paláci tiskárnu, která pak na různých místech fungovala až do roku 1928. Dne 12. září 1638 doprovodil spolu s císařem zpátky do Staré Boleslavi Palladium země české ukořistěné Sasy před šesti lety.

Arnošt Vojtěch z Harrachu zemřel 25.října 1667 na zpáteční cestě z konkláve a byl pohřben v rodinné kryptě dvorního kostela u augustiniánů ve Vídni.

R.Jozíf

PILÁT

Máte to někdo stejně jako já? Nemůžu si pomoci. Vnímám při Velikonočním čtení sympatie k Pilátovi. Přece to nejde nevidět: Má snahu nějak rozumně „problém Ježíš“ vyřešit. A – na politika – si vede i značně zodpovědně. (Neřeší to jen „od stolu“ – podpis a je to. Udělat, co se po mně chce a nedělat si kvůli nějakému bezvýznamnému Ježíšovi problém. Ne, ne! Jedná dost poctivě. Sám si Ježíše vyslechne. Věnuje mu svůj čas. (On – velký Říman, politik, si odepře část spánku). A co víc, není to hlupák a říká na rovinu co zjistil: „Neshledávám na něm vinu. Ten člověk je nevinný.“ No vážně, mluví jasně a vůbec se mu nechce odsoudit nevinného. I to bičování přikázal zřejmě proto, aby to stačilo. (Snad jej to nezabije – je mladý. A tahle krev by měla židům stačit.) No – a jen přidává utrpení!

Vnímám Piláta jako zodpovědného úředníka, myslícího člověka. A je mi tak líto, že neměl sílu dostat svému svědomí. Být lidský. Nechal se okolnostmi „přitlačit ke zdi“ a jednat skoro proti vlastní vůli, aby chránil sám sebe. Nicméně svůj vlastní názor dává jasně najevo mytím rukou. (Takové alibistické „já za to nemohu“) Jsem daleka toho, soudit Piláta. - Na to nemám. Ani nechci jeho jednání posuzovat, protože nežiji jeho život, v jeho době. Zkušenost je nepřenositelná a „po bitvě je každý generál“.

Když jsem byla mladá, byla jsem mnohem radikálnější: „Jak mohl! Jak mohl vydat na smrt nevinného. Jak se pod to mohl podepsat? Měl se jim postavit!“

Teď vnímám složitost té situace a její důsledky. A je mi to líto. Je mi líto, že nedokážeme dát všanc své pohodlí pro pravdu, pro nevinného...Ze strachu. Máme (jako Pilát) strach vsadit všechno na jednu kartu se jménem Ježíš a věčnost. - Nahlodává nás to naše:“ Ale co když...Dokud nejde o mne, nebudu se pálit. Vlastně tomu nerozumím.“ A tak raději otočíme hlavu jinam.

Nezávidím politikům. Kolik je jich takových, kteří dokáží definovat příčiny i důsledky? Přemýšlí alespoň jako Pilát? Snaží se jít k podstatě problému? Nebo už jen podepisují dle diktátu. - Bez přemýšlení o příčinách a důsledcích.

Martina Zichalová

Česká křesťanská akademie
Vás srdečně zve na přednášku

REDEFINICE RODINY V 21. STOLETÍ?

Jana Jochová

historička, předsedkyně Aliance pro rodinu
učitelka a publicistka

na faře 28.dubna 2023 v 19.hod

v Kostelci nad Černými lesy

Jan Lebeda

* 23. 4. 1913 Praha, † 5. 11. 1991 Praha

Na kněze byl vysvěcen 20. června 1937, později se stal spirituálem kněžského semináře (1943–1951), z místa byl odstraněn a ustanoven administrátorem v Řevničově (1952), v tomto nedobrovolném a těžkém exilu napsal řadu literárních děl, která později vycházela tiskem.

Od roku 1958 do roku 1968 působil v Kladně – Rozdělově, v roce 1968 se stal sídelním kanovníkem Kolegiální kapituly sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi, v roce 1980 se stal kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze, zde byl od roku 1987 proboštem.

Generálním vikářem pražské arcidiecéze byl v letech 1986–1991. Na pomocného biskupa pražského (titulární biskup novenský – Nil = Novensis v Dalmácii) byl vysvěcen 11. června 1988. Byl prelátem řádu sv. Lazara.

Byl velkým ctitelem díla pražského biskupa Antonína Podlahy (v roce 1935 uspořádal sborník vzpomínek přátel a ctitelů Antonína Podlahy pod názvem Sváteční člověk, v roce 1965 vyšel Lebedův životopis Antonína Podlahy pod stejným názvem)

Byl autorem celé řady tisků, při jejich vydávání spolupracoval zejména s Aloisem Chválou a kladenským tiskařem Josefem Ciprou. Pochován s maminkou Barborou na hřbitově v nedalekém Aldašíně.

Vybral R. Jozíf

Ždánice

Na návrší nad Ždánicemi bylo pravděpodobně v 8. a 9.století slovanské hradiště. Nyní po dvanácti stoletích zde je zapomenutý a rozpadající se památník Antonína Švehly (15.4.1873-12.12.1933) podle návrhu architekta Otakara Koutského.

Jaké to bylo kdysi velké jméno. Vůdce selského lidu, monumentální postava české politiky, několikanásobný předseda vlády a ministr vnitra, spoluvůdce první ústavy a hostivařský statkář s rozlohou polností, že když se o něčem chtělo říci, že je velké, řeklo se „jako Švehlovy pozemky“.

Byl to státník, reformátor a pragmatik, v republice mistr politických jednání, jehož taktika spočívala v tom, že když už nikdo nechtěl jednat a všichni to vzdali, tak Švehla to ujednal. To oceňoval Masaryk i Peroutka. Komunisté ho nesnášeli, protože jim svou rozumnou politikou kazil plány na rozvrat a revoluci, a Beneš na něj žárlil, protože měl ty své mindráky. Však se mu také posmrtně pomstil tím, že nedovolil obnovení jeho strany, což spolupodepsalo rozsudek smrti nad zdejší demokracií. Znakem jeho agrární strany byl zelený čtyřlístek, který sedláci s hrdostí malovali na fasády svých solidních stavení.

Tehdy panoval názor, že sedlák tu bude vždy. Kdo jiný by národ živil? A tak dva roky po Švehlově smrti mu tady u Ždánic jeho početní stoupenci vystavěli obelisk z mramorových menhirů, uprostřed nichž stál pylon s jeho hlavou od akademického sochaře Cyrila Zatloukala. Na šesti pylonech byla zvěčněna na kovových deskách jména Švehlových spolupracovníků (otec Jan Antonín a syn Adolf Prokůpkové, Otakar Srdínko, Stanislav Kubr, Alfons Šťastný a Bohumír Bradáč). Na oblouku byl nápis: „Těm, kdo se zasloužili za hospodářskou a politickou svobodu zemědělského lidu.“

Stavbu pomníku iniciovala mládež Agrární strany (Republikánské strany zemědělského a malorolnického lidu), tehdejší nejsilnější politické

strany v Československu. Finanční náklady byly hrazeny z příspěvků agrárníků a hospodářských záložen. Pomník byl hotov v roce 1935, areál byl pečlivě upravený a celý vrch měl připomínat mohylu, která jistě byla vidět z dálky.

A pak se to stalo: republika nevydržela. Přišel Mnichov a pak březen 1939, Švehla jako symbol zničené republiky byl odstraněn poprvé, nejprve to odnesla busta, po válce i agrární strana, po únoru 1948 i ti sedláci.

Pylony zůstaly, ale byly překódovány na pomník obětem nacismu z Kolínska, Černokostelecka, Českobrodská a Kouřimska. Mezi jmény převažovala ta židovská, tedy spíše německy znějící. A tak po roce 1948 byla odstraněna a na pylon byl vyryt nápis „Obětem nacismu a padlým bojovníkům za svobodu 1938-1945“. Na betonový oblouk byl umístěn nápis: „Vám, kdož jste pro vlast trpěli a umírali, z vděčnosti národu na paměť a k výstraze.“ Tento nápis byl odstraněn v roce 1982, kdy se vedly spory o, přemístění památníku do Kolína. Obyvatelé Ždánic se však vzbouřili a stavba tak zůstala na původním místě a zachovala si i svou původní podobu.

V současné době památník nemá majitele, ale stojí na pozemcích obce, která zajišťuje pouze nejnutnější údržbu.

R. Jozíf

DEVÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ

Lancelot

Záleží na tom, jak to ve své komunitě máte nastaveno vy. V té naší, klukovské jsme měli nepsané, že holka kamaráda je mimo hru, a pokud vím, tak nikoho nenapadlo, že by ho něco v tomto směru napadlo. Někdy jsme o tom i mluvili a řekli si, ano, kamarádství je pro nás víc než láska.

Ty to tak třeba mít nemusíš a záleží na tom, jak je tvoje parta silná. Musíš obstát tam, kde selhal i Lancelot, rytíř kulatého stolu. Ty opravdu píšeš dějiny a – s lehce ironickým úsměvem - musíš být lepší než on a nesmíš selhat tam, kde selhal on.

A až bude nejhůř, tak buď klidný, nepomůže ti vůbec nic, ani odchod do hor, do kláštera, ani duchovní cvičení, ani modlitba, ani studium, ani alkohol, ani sport, nic a nikdo.

Ale musíš to dát.

Radost z Boha, Marek Vácha

(Kniha Radost z Boha je příručka pro biřmovance, jak přežít v drsném světě)

Antonín Petr Příchovský z Příchovic

Narodil se 28.srpna 1707 ve Svojšíně (nedaleko Stříbra na Tachovsku). V Praze studoval na jezuitském konviktu a v dalším studiu pak pokračoval v Římě. Zde přijal z rukou papeže Benedikta XIII. nižší kněžské svěcení a v roce 1731 v Praze i svěcení vyšší. Zároveň byl na Karlově univerzitě promován doktorem teologie.

Poté, co arcibiskup Manderscheid upadl do nemilosti (Marie Terezie mu neodpustila holdování kurfiřtu Karlu Albrechtovi Bavorskému za francouzské okupace Prahy v roce 1741) a byl v podstatě internován na zámku v Dolních Břežanech, stal se Příchovský pomocným biskupem a zároveň koadjutorem pražské arcidiecéze. O rok později byl zvolen biskupem v Hradci Králové.

Po smrti arcibiskupa Manderscheida se v roce 1763 stal pražským arcibiskupem a primasem českým. Potvrzen ve funkci byl 13.května 1764.

Ani jeho episkopát nebyl jednoduchý. Svůj úřad zastával v době, kdy probíhaly církevní reformy císaře Josefa II. Jako arcibiskup byl českým vlastencem, který plně podporoval myšlenky národního obrození. A jako takový musel čelit germanizačnímu tlaku císařského dvora, který se snažil omezit vliv katolické církve.

Pro kapli sv. Vojtěcha v katedrále nechal zřídit oltář Filipa Neri z černého mramoru (ten byl odstraněn v roce 1879 při výměně okenních vitrají a věnován kostelu Stětí sv. Jana Křtitele v Pozdní u Slaného) a kapli nechal upravit jako pohřební pro pražské arcibiskupy. Po své smrti 14. dubna 1793 se pak stal prvním arcibiskupem, který zde byl pohřben.

V roce 1791 (6.září) korunoval na českého krále Leopolda II., s ohledem na tuto korunovací nechal zrušit všechny zářijové posty, aby zajistil dostatek ryb pro korunovační slavnosti. Pro tuto korunovací složil W. A. Mozart korunovační operu La clemenza di Tito (česky Velkorysost Titova). Mimořádně od této korunovace pochází tradice sedmi klíčů.

Trvalou památkou na tohoto arcibiskupa je rokoková přestavba Arcibiskupského paláce na Hradčanech podle projektu architekta Jana Josefa Wircha (tento architekt také přestavěl kostel sv. Gotharda v Českém Brodě).

R. Jozíf

Mons. Jiří Paďour OFMCap.

Narodil se 4.dubna 1943 ve Vraclavi (počátky historie této obce nedaleko Vysokého Mýta je spojena s rodem Vršovců).

Po základní škole nastoupil na učiliště se zaměřením mechanik počítačích strojů. Poté absolvoval DAMU (1966), obor herectví. Tento obor studoval i ve Francii. V následujících letech získal angažmá v Divadle Na zábradlí (1963-1967), v Divadle za branou (1969-1970). Vystupoval také v rozhlasu a hrál v několika filmech (například měl hlavní roli ve filmu Houslista režiséra Víta Olmera z roku 1969).

Velmi na něj zapůsobila smrt Jana Palacha, proto se rozhodl pro studium teologie. Na kněze byl vysvěcen v roce 1975 (primici měl v Týnském chrámu za doprovodu zpěvu Evy Pilarové) a následující dva roky (než ztratil státní souhlas) působil v Mariánských Lázních a okolí.

Krátce pracoval v sekretariátu Františka Tomáška (1978-1979), ale po zásahu komunistické moci musel odejít. V roce 1978 (4. října) vstoupil tajně do řádu kapucínů (věčné sliby složil 10. prosince 1983). V té době se už věnoval tajné pastorační studující mládeži v Praze (mezi jeho žáky jsem mohl patřit i já).

V roce 1986 získal zpět státní souhlas a působil v Praze na Žižkově v kostele sv. Anny a od roku 1989 v Únětčích. Dvakrát za sebou byl zvolen provinciálem kapucínského řádu (1991, 1994). Dne 3. prosince 1996 jej papež Jan Pavel II. jmenoval titulárním biskupem ausuccurénským a pomocným biskupem pražským. Biskupské svěcení obdržel 11. ledna 1997 (spolu s Václavem Malým). 23. února 2001 byl jmenován biskupem koadjuktorem českobudějovické diecéze k biskupovi Antonínu Liškovi, vedení diecéze pak převzal 25. září 2002.

Dne 1. března 2014 papež František přijal jeho rezignaci ze zdravotních důvodů a ponechal mu titul emeritního biskupa českobudějovického. Zemřel v hospici sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích v pátek 11. prosince 2015.

S poděkováním R. Jozíf

OKO EKUMÉNY

Od současných existencialistů se radikálně odlišuji. Oni mají za to, že velikost člověka spočívá v tom, že neohroženě přijímá smrt jako poslední pravdu. Člověk žije, aby zemřel, jeho život je životem k smrti. Člověk je bytostí konečnou, nezjevuje se v něm nic nekonečného a smrt patří k jeho struktuře. Heidegger a Sartre nacházejí ve smrti pozitivní hodnoty.

Všechny tyto soudobé proudy pokládám za urážku Ducha, za dekadenci a kult smrti. Křesťanství je však především náboženstvím vzkříšení. Nebudou-li vzkříšeni všichni, kdo kdy žili k věčnému životu, není-li nesmrtelnosti, pak je svět absurdní a nesmyslný.

Není pravda, že svět je nesmyslný a absurdní, ale nalézá se jen v nesmyslném stavu. Tento svět, jež vidíme tělesnými očima, je světem padlým, vítězí v něm absurdní a nesmyslná smrt. Jiný svět, svět smyslu a svobody se otevírá pouze duchovní zkušeností.

Nikolaj Berďajev (1874 – 1948), ruský filosof

Mariánská poutní místa 96. Koruna u Svitav – kaple Nanebevzetí Panny

U obce Krasíkov nedaleko Lanškrouna se nacházel nejstarší klášter augustiniánů poustevníků na Moravě Corona Sanctae Mariae (Koruna Panny Marie), který byl založen Borešem z Rýzmburka v roce 1276, během husitských válek byl vypálen, následně byl obnoven, ale kolem roku 1550 zanikl. Dnes jsou zde jen zříceniny. Milostná socha Panny Marie z roku 1440 by měla být v kostele nebo na faře v nedalekých Tatenicích.

Zmíněný klášter se stal proslulým poutním místem, kam putovali poutníci ze širokého okolí, dokonce prý až z Polska. Tatenice byla tehdy nazývána vsí kajčníků. Zde se museli poutníci svléci ze svých hříšných oděvů a obléci se do prostých plátěných hávů, ve kterých teprve mohli potom předstoupit před oltář Panny Marie se svou prosbou.

Nedaleko zbytků kláštera se nachází obec Koruna s kaplí Nanebevzetí Panny Marie.

R. Jozíf

TY JSI TO

Prostor neexistuje jinak než v Bohu. Není žádný čas vně Boha. Bůh je krásou vší krásy. Ti, kteří se otevrou přátelství s Bohem, prožívají přátelství s Bohem – je to až takhle jednoduché. **Jste tím, co hledáte, a to je důvod, proč to hledáte.**

Boží život a láska proudí skrze vás, jste-li ochotní to dovolit. To je hlavní význam víry – odvážit se důvěřovat, že by Bůh mohl mít, může mít a má s námi věčný soucit. Všichni, kdo požádali Ježíše, aby je uzdravil nebo jim pomohl a vykonali tento jednoduchý akt důvěry, nezůstali nevyslyšeni. Žádný jiný předpoklad nebyl nikdy nutný.

Touha po Bohu a touha po našem pravém Já, je táž touha. Bůh mezi sebe a všechno své stvoření vložil přirozenou blízkost a přitažlivost. Konečné a nekonečné by se jinak nemohlo sjednotit a spojit v jedno.

Richard Rohr, Nesmrtelný diamant (vybrala M. Večeřová)

Z historického kalendáře

- 2.dubna 1968** zemřel Josef Cibulka, český katolický kněz, historik umění (55 let)
- 4.dubna 1943** se narodil Jiří Paďour, českobudějovický biskup (80 let)
- 5.dubna 1918** zemřel František Xaver Brusák, pomocný biskup pražský (105 let)
- 7.dubna 2003** zemřel Ferdinand Seibt, historik a bohemista, zastánce česko-německého smíru (20 let)
- 8. duben 1948** Papež Pius XII. udělil benediktinskému kostelu sv. Markéty v Praze – Břevnově titul „Basilica minor“, jako prvnímu pražskému chrámu. (75 let)
- 11.dubna 1968** zemřel Josef Vašica, český katolický teolog, filolog, biblista (55 let)
- 12.dubna 1958** na následky zanedbání lékařské péče zemřela řeholnice Barbora Kristína Ševčenkova, milosrdná sestra svatého Kříže (65 let)
- 14.dubna 1793** zemřel Antonín Petr Příchovský z Příchovic, arcibiskup pražský v letech 1764-1793 (230 let)
- 20.dubna 1913** se narodil Jan Anastáz Opasek, český katolický duchovní, teolog a arcipat břevnovského kláštera (110 let)
- 23.dubna 1913** se narodil Jan Lebeda, světící biskup pražský, básník a publicista (110 let)
- 24.dubna 1913** se narodil František Mikulášek, český jezuitský kněz, redaktor, publicista, v době Pražského jara (1968-1969) šéfredaktor Katolických novin (110 let)
- 26.dubna 1943** se narodil Dominik Jaroslav Duka, emeritní pražský arcibiskup, kardinál (80. narozeniny)
- 27.dubna 1758** byl zvolen olomouckým biskupem Leopold Bedřich z Egkhu a Hungersbachu, který stál v čele olomoucké diecéze v letech 1758-1760 (265 let)

Požár Svaté Hory 27.dubna 1778

Hra čtyř nezletilých dětí s ohněm se před třiceti pěti lety v okamžiku změnila v největší požár Svaté Hory v moderních dějinách. Oheň zničil střechu kláštera, proboštsví a severní části ambitů včetně věže s hodinami; poškodil věže nad Mníšeckou a Plzeňskou kaplí i nástropní malby této části ambitů.

Uzávěrka příštího čísla je 22. dubna 2023

Velikonoce 2023

Na obraze od Tintoretta je scéna naplněná otázkami po sdělení, že jeden z nich zradí. Co nás čeká? Kdo je zrádce? Kristus na obraze rozpíná ruce a podává velikonoční chléb učedníkům, jako by chtěl říci: „Toto je moje tělo, které dávám za vás, a kalich mé krve, kterou prolévám.“

Český básník Jan Zahradníček, napsal v jedné své básni, že se totalitní režimy dvacátého století snažily, aby dějiny nepřekročily odpoledne Velkého pátku. „Zapečetili hrob, postavili stráž.“

Velikonoce však nekončí zradou Zeleného čtvrtku, ani smrtí na kříži, ale velikonočním ránem u Božího hrobu a slavným vzkříšením, kdy jedna z žen, která zůstala s Kristem u kříže až do jeho skonu, byla za svou věrnost odměněna, když mohla v tu chvíli ne příliš statečným Kristovým učedníkům říci: „On žije, já jsem ho viděla.“

Křesťanské Velikonoce dávají odpověď, že zmar a smrt nejsou tečkou za naším životem. Jsou svátky, které prosazují radost z vítězství nad zradou, zlem i nad smrtí.

*Radostné a požehnané velikonoční svátky všem čtenářům
a jejich blízkým přeje redakce*

**Program bohoslužeb v našich farnostech
a další akce ve farnosti jsou ohlašovány při ohláškách
nebo je sledujte na farním webu,
který je na adrese:
www.farnostkostelec.cz**

Neprodejné. Jen pro vnitřní potřebu. Za obsah článku ručí jeho autor.